

Äldste Craig C. Christensen
i presidentskapet för de sjuttio

Jag vet själv att det är sant

Att själv veta att Jesu Kristi återställda evangelium är sant kan vara en av de största och mest glädjefyllda upplevelserna i livet.

Mina kära bröder, vi inspireras ständigt av president Thomas S. Monsons personliga föredöme och tjänande i prästdömet. Nyligen fick flera diakoner frågan: "Vad beundrar du mest hos president Monson?" En diakon mindes att president Monson som barn hade gett sina leksaker till behövande vänner. En annan berättade hur president Monson visat omsorg om de många änkor i sin församling. En tredje framhöll att han blivit kallad till apostel i ung ålder och att han hade välsignat människor över hela världen. Sedan sa en ung man: "Det jag beundrar mest hos president Monson är hans starka vittnesbörd."

Vi har alla förvisso känt vår profets särskilda vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus och hans beslut att alltid följa Andens maningar. Varje gång president Monson berättar om en upplevelse inbjuder han oss att leva mer fullständigt efter evangeliet och att söka efter och stärka våra egna personliga vittnesbörd. Kom ihåg vad han sade från den här talarstolen för bara några konferenser sedan: "För att kunna vara starka och stå emot alla de

krafter som drar åt fel håll ... måste vi ha ett eget vittnesbörd. Oavsett om du är 12 eller 112 år – eller någonstans däremellan – kan du få veta att Jesu Kristi evangelium är sant."¹

Även om mitt budskap i kväll är riktat till dem som är närmare 12 än 112 år kan principerna jag tar upp tillämpas på alla. Som gensvar på president Monsons uttalande frågar jag: Vet var och en av oss, för egen del, att evangeliet är sant? Kan vi självsäkert säga att våra vittnesbörd

helt och hållet är våra egna? För att på nytt citera president Monson: "Vad kan skydda er från synden och ondskan runtomkring er? Jag hävdar att ett starkt vittnesbörd om vår Frälsare och om hans evangelium kan föra er i säkerhet ... Om ni inte redan har ett vittnesbörd om allt detta så gör det som behövs för att få ett. Det är absolut nödvändigt att ni har ett eget vittnesbörd, för ni kommer inte särskilt långt på andras vittnesbörd."²

Jag vet själv att det är sant

Att själv veta att Jesu Kristi återställda evangelium är sant kan vara en av de största och mest glädjefyllda upplevelserna i livet. Vi kanske måste börja med att lita på andras vittnesbörd och säga som de unga krigarna gjorde: "Vi tvivlar inte på att våra mödrar visste det."³ Det är en bra plats att börja på, men vi måste bygga vidare på det. Om vi vill vara starka i att leva efter evangeliet finns det inget som är viktigare än att ta emot och stärka vårt eget vittnesbörd. Vi måste kunna säga som Alma gjorde: "Nu vet jag själv att det är sant."⁴

"Och hur tror ni jag vet att det är sant?", frågade Alma. "Se, jag säger er att det har tillkännagivits för mig genom Guds Helige Ande. Se, jag har fastat och bätt i många dagar för att jag själv skulle kunna få vetskap om detta. Och nu vet jag själv att det är sant."⁵

Jag önskar se det som min far såg

Liksom Alma fick även Nephi själv vetskap om sanningen. Efter att ha hört sin far tala om sina många andliga upplevelser ville Nephi veta det som hans far visste. Det var mer än bara ren nyfikenhet – det var något som han hungrade och törstade efter. Han var "mycket ung" men hade en "stor önskan att känna till Guds hemligheter".⁶ Han längtade efter att få "se

och höra och veta allt detta genom den Helige Andens kraft”.⁷

Medan Nephi ”satt och begrundade det i [sitt] hjärta” fördes han ”bort av Herrens Ande ... upp på ett mycket högt berg” där han fick frågan: ”Vad önskar du?” Hans svar var enkelt: ”Jag önskar se det som min far såg.”⁸ Tack vare sitt troende hjärta och sina flitiga ansträngningar välsignades Nephi med en underbar upplevelse. Han tog emot ett vittnesbörd om Frälsaren Jesu Kristi kommande födelse, liv och korsfästelse. Han såg framkomsten av Mormons bok och evangeliets återställelse i de sista dagarna – allt tack vare sin uppriktiga önskan att själv få veta.⁹

Dessa personliga upplevelser med Herren förberedde Nephi inför de motgångar och utmaningar han snart skulle möta. De gav honom kraften att stå stark även när andra i hans familj hade det svårt. Han kunde göra detta eftersom han själv hade *lärt* sig och han själv *visste*. Han hade välsignats med ett eget vittnesbörd.

Han skall be till Gud

Liksom Nephi var profeten Joseph Smith också mycket ung när hans ”sinne [väcktes] till allvarlig

begrundan” om andliga sanningar. För Joseph var det en tid av ”stor oro”, han var omgiven av motstridiga och förvirrande budskap om religion. Han ville veta vilken kyrka som var den rätta.¹⁰ Inspirerad av Bibelns ord att ”om någon av er brister i visdom skall han be till Gud”,¹¹ handlade hans av sig själv för att finna ett svar. En vacker morgon på våren 1820 gick han till en skogsdunge och knäböjde i bön. På grund av hans tro och eftersom Gud hade ett särskilt verk för honom att utföra, såg Joseph en härlig syn med Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus och fick själv vetskap om vad han skulle göra.

Kan du se ett mönster i Josefs upplevelse som du kan tillämpa för att få eller stärka ditt eget vittnesbörd? Joseph lät skrifterna genomborra hans hjärta. Han begrundade dem djupt och tillämpade dem på sin egen situation. Sedan handlade han efter det han lärt sig. Resultatet blev den underbara första synen – och allt annat som följde. Den här kyrkan grundades bokstavligen på principen att vem som helst – även en 14-årig bondpojke – kan ”be till Gud” och få svar på sina böner.

Så vad är ett vittnesbörd?

Vi hör ofta medlemmar i kyrkan säga att vittnesbördet om evangeliet är det dyrbaraste de har. Det är en helig gåva från Gud som kommer till oss genom den Helige Andens kraft. Det är den lugna och orubbliga förvissning vi får när vi studerar, ber och följer evangeliet. Det är känslan att den Helige Anden bär vittne till våra själar om att det vi lär och gör är rätt.

En del människor talar om vittnesbördet som om det vore en strömbrytare – på eller av. Antingen har man ett vittnesbörd eller inte. I själva verket är vittnesbördet mer som ett träd som genomgår de olika stadierna av tillväxt och utveckling. Några av de högsta träden på jorden finns i Redwood National Park i västra Förenta staterna. När man står vid foten av de här enorma träden känns det häpnadsväckande att vart och ett kommit från ett litet frö. Så är det med våra vittnesbörd. Även om det kan börja med en enda andlig upplevelse växer det och utvecklas med tiden, genom ständig näring och ofta förekommande andliga upplevelser.

Då är det inte förvånande att Alma, när han förklarade hur vi utvecklar

Kapstaden, Sydafrika

ett vittnesbörd, talade om ett frö som växer upp till ett träd. ”Om ni ger plats”, sa han, ”så att ett frö kan sås i ert hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett gott frö, och om ni inte kastar ut det genom er otro ... se, då skall det börja svälla i ert bröst. Och när ni känner dessa svällningsrörelser skall ni börja säga inom er själva: Det måste så vara att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig.”¹²

Det är ofta så ett vittnesbörd börjar: med heliga, upplysande, övertygande känslor som visar oss att Guds ord är sanna. Men även om de här känslorna är underbara, är de bara början. Ditt arbete att få ditt vittnesbörd att växa är inte över – lika lite som arbetet med att få ett redwoodträd att växa är över när de första små skotten sticker upp ur jorden. Om vi ignorerar eller försummar de här första andliga meningarna, om vi inte ger dem näring genom att fortsätta studera skrifterna och be och söka fler upplevelser med Anden, kommer våra känslor att mattas av och våra vittnesbörd försvagas.

Som Alma uttryckte det: ”Om ni försummar trädet och inte ser till att det får näring, se, då kan det inte slå rot. Och när solens hetta kommer och bränner det vissnar det bort, eftersom

det inte har någon rot, och ni rycker upp det och kastar bort det.”¹³

I de flesta fall växer våra vittnesbörd på samma sätt som träd: gradvis, nästan omärkligt, som resultat av vår ständiga omsorg och våra flitiga ansträngningar. ”Men om ni vårdar ordet”, lovade Alma, ”ja, vårdar trädet när det börjar växa, genom er tro och med stor flit och med tålmod, och ser framåt mot dess frukt, skall det slå rot. Och se, det skall bli ett träd som skjuter upp till evigt liv.”¹⁴

Tiden är inne, i dag är det dags

Mitt eget vittnesbörd började när jag studerade och begrundade lärdomarna i Mormons bok. När jag knäböjde för att fråga Gud i ödmjuk bön vittnade den helige Anden för min själ att det jag läste var sant. Det här första vittnesbördet blev katalysatorn för mitt vittnesbörd om många andra evangeliesanningar eftersom, som president Monson lärde: ”När vi vet att Mormons bok är sann, är det en naturlig följd att vi tror på att Joseph Smith verkligen var en profet och att han såg Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus. Det faller sig också naturligt att evangeliet återställdes i dessa sista dagar genom Joseph Smith – inklusive återställelsen av både aronska och melkisedekska prästadömet.”¹⁵ Sedan den dagen har jag haft många heliga

upplevelser med den helige Anden som återigen har bekräftat för mig att Jesus Kristus är världens Frälsare och att hans återställda evangelium är sant. Tillsammans med Alma kan jag med övertygelse säga att jag vet själv att det är sant.

Mina unga vänner, tiden är inne och i dag är det dags att erfara eller åter få bekräftat för oss själva att evangeliet är sant. Var och en av oss har ett viktigt verk att utföra. För att utföra det verket, och för att skyddas mot världens inflytanden som ständigt hotar, måste vi ha tro som Alma, Nephi och den unge Joseph Smith och se till att få och utveckla ett eget vittnesbörd.

Liksom den unge diakonen jag nämnde förut beundrar jag president Monson för hans vittnesbörd. Det är som ett resligt redwoodträd, men till och med president Monsons vittnesbörd behövde växa och utvecklas med tiden. Vi kan själva få veta, precis som president Monson, att Jesus Kristus är vår Frälsare och världens Återlösare, att Joseph Smith är återställelses profet och att han även återställde Guds prästadöme. Vi bär detta heliga prästadöme. Det är min ödmjuka bön att vi må lära oss detta och själva veta att det är sant, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Våga stå ensam”, *Liahona*, nov. 2011, s. 62.
2. Thomas S. Monson, ”Prästadömet kraft”, *Liahona*, maj 2011, s. 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nephi 2:16.
7. 1 Nephi 10:17.
8. 1 Nephi 11:1–3.
9. Se 1 Nephi 11–14.
10. Se Joseph Smith – Historien 1:8–10.
11. Jak. 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2011, s. 62, 67.